

munale Forhold, medens Bevillingsmyndigheden iøvrigt gaar over til Moderlandet. Det maa imidlertid erkjendes, at Øerne i flere Retninger have været meget vanskeligt stillede; det er ikke blot den stadig aftagende Handel paa St. Thomas og Negeropstanden paa St. Croix, som har bragt Øerne tilbage, men de bleve heller ikke stillede frit med Hensyn til deres Udgifter, idet de i flere Henseender vare bundne ved de en Gangtagne Bestemmelser, og derhos blev det paalagt dem foruden Bidraget til Overbestyrelsen i Moderlandet, som i Alt har udgjort c. 39,500 \$, indtil det bortfaldt fra 1ste April 1871, samt Bidraget til Statens almindelige Fornødenheder, der for St. Thomas Kolonialkassens Vedkommende indtil Finantsaaret 1880—81, da det sidste Gang erlagdes, har udgjort 158,750 \$ eller omtrent ligesaa meget som St. Thomas Gjæld til Statskassen, medens det for St. Croix's Vedkommende kun har udgjort i Alt 12,500 \$, — endvidere at udrede Militærudgifterne, der som anført i de sidste 5 Aar have udgjort c. 84,440 \$ aarligt. Det maa nu vistnok af de i Lovforslaget anførte Grunde erkjendes for at være ret naturligt, at de sidste nævnte Udgifter overtages af Statskassen, men en Betingelse herfor bør det dog efter vor Formening være, at der herved fremkommer en saadan Ordning af Øernes finansielle Forhold, at de fremtidig, naar ikke særegne Omstændigheder støde til, kunne komme ud af det ved egen Hjælp, og at det paa en tydelig Maade slaas fast, at de ikke fremtidig kunne vente, at et Understød vil blive dækket af Statskassen. Vi stille derfor et Forslag om, at der efter § 1 indsættes en ny §, hvori det bestemmes, at hvis det af Kongen stadfæstede Budget for en af Øernes Vedkommende skulde vise Understød, skal der strax forelægges Rigsdagen et med vedkommende Kolonialraads Betænkning ledsaget Forslag til Lov om Dækning af Understødet, hvorhos vi foreslaa en Tilføielse for at forhindre, at der tilveiebringes en kunstig Balance ved at oversføre Udgifter fra det ordinære Budget til Tillægsbevillinger.

Naar denne Bestemmelse imidlertid skal kunne gennemføres uden strax at have Døvhøret af Koloniernes Selvførelse til Følge, er det nødvendigt, at der tillige tages Bestemmelse om Ordningen af Øernes Gjældsforhold til Statskassen.

St. Thomas Kolonialkassens Gjæld til Statskassen udgjorde den 31te Marts 1883 c. 166,245 \$, hvoraf der ingen Renter svares; hvis nærværende Lovforslag vedtages, vil der som ovenanført blive et Overstød af 4,590 \$; idet vi forudsætte det som en Selvfølge, at der heller ikke fremtidig svares Renter af Gjælden, mene vi, at 3,500 \$ aarlig (c. 2 pCt. af Gjælden) kunde anvendes til Tilbagebetaling af Gjælden.

St. Croix Kolonialkasse styldte den 31te Marts 1883 Statskassen til Rest paa Laanet i Følge Lov af 16de Juni 1876 c. 567,367 Kr., der forrentes med 4 pCt., og i Mellemregning ca. 950,628 Kr., hvorhos Kolonialkassen er Garant for Statskassens Laan til Fællessukkerkogerierne, c. 1,400,000 Kr., der forrentes og afdrages med 7 pCt., hvoraf 5 pCt. er Rente af den til enhver Tid resterende Kapital og Resten Afdrag. Naar Statskassen overtager Udgifterne til Militærstyrken, bliver Overstødet som tidligere anført c. 18,850 \$, men under Udgiften er ikke indbefattet de ommeldte 7 pCt. af Laanet til Fællessukkerkogerierne, ei heller Garantien for Udbytte til Aktionærerne i Fællessukkerkogerierne, som skulle have 5 pCt. af deres Kapital, der er af samme Størrelse som Statskassens Laan; skulle disse medtages, vil ikke blot hele Overstødet sluges, men der vil strax blive et betydeligt Understød. Det vil under disse Omstændigheder være nødvendigt, at Kolonialkassens Garanti for de 7 pCt. af Laanet fratages, og vi finde saa meget mindre Betænkning ved at foreslaa dette, som denne Garanti, som Forholdene nu en Gang ere, dog ikke har nogen virkelig Betydning, og Statskassen desuden for Laanet har 1ste Prioritet i alle Fællessukkerkogeriernes Gienbøle. Vi finde det imidlertid at være en Følge heraf, at den Finantsministeren ved